

Arcadi VOLODOS

Auditori Municipal Enric Granados, Lérida
26th October 2018

**REVISTA
MUSICAL
CATALANA**

De la màgia sonora a la profunditat emocional

© SEGRE

Aquest any es compleix el 75è aniversari de la mort de l'insigne pianista Ricard Viñes. El lleidatà va ser un exemple d'interpret compromès amb la música i els compositors del seu temps, especialment amb els autors amb qui va coincidir. És per això que la capital del Segrià enguany el vol homenatjar i ha preparat diverses activitats per fer-ho. La visita del pianista rus Arcadi Volodos –que actuava a l'Auditori Enric Granados per primer cop– entronca amb aquesta línia. En una sala simfònica amb una molt bona entrada i amb força joves pianistes, assistirem a una lliçó magistral.

El recital s'inicià amb un Schubert que el pianista coneix bé i que ha enregistrat. La Sonata D. 157 –obra inacabada i de fet la primera que escriví el compositor vienès quan comptava tan sols 18 anys–, fou desglossada de manera elegant, tot cercant la introspecció i la poesia

–“Andante”–, però també amb moments ben contrastants en l’“Allegro ma non troppo” inicial. Amb un so extraordinàriament ric i d’una gran amplitud dinàmica, el pianista rus és capaç de mostrar-nos grans contrastos i una extensa gamma de colors. De fet, pocs pianistes saben dominar una gamma de pianíssims com ell. I això, sens dubte, va tenir en diversos moments el públic ben sorprès i amatent.

Continuà amb els Moments musicals del mateix compositor en una lectura tan eloqüent com marcada per la intimitat, la reflexió i la transparència, però sense refusar la plenitud sonora als acords. Sobresortí un “Andantino” tan líric com ple de subtilitats, un juganer i personal “Allegro moderato” o un poètic “Allegretto” final.

Volodos és un pianista serè a l’escenari, de posat senzill i elegant però posseïdor d’un so ric i un virtuosisme aclaparador que utilitza tan sols com a mitjà d’una musicalitat imperant. No hi ha en les seves versions efectes pirotècnics. Les seves contrastades i personals lectures cerquen un punt poètic, dins un ampli rang dinàmic –amb especial esment de l’estudi dels pianíssims més inversemblants. És capaç de tractar el piano com si es tractés d’una orquestra: pels efectes i control de color que aconsegueix, per la robustesa i contundència d’alguns greus, i el sentit líric d’algunes melodies, ben properes a l’art vocal. I finalment aconsegueix aportar sempre una llum nova a obres que hem sentit centenars de vegades.

Amb la segona part arribà el millor del concert. El vincle del pianista amb la música russa quedà palès en el primer bloc dedicat a Rachmàninov. Començant amb un impactant Preludi op. 3 núm. 2, el melangiós opus 23 núm. 10 o el colpidor opus 32 núm. 10 –construït de manera majestuosa. I poguérem sentir també una transcripció pròpia de la Romança Zdes’khorosho, plena de refinament sonor. El seu so vellutat, ple de fantasia i romanticisme aconseguí cantar bellament cada nota com si es tractés d’un efecte hipnòtic per sobre d’un teixit harmònic frondós, amb una profunditat emocional excepcional.

Però si hem de subratllar un bloc del seu programa, seria l’afinitat que mostrà amb Skriabin. Volodos entrà en la miniatura i el món sonor personal del compositor rus amb una variada paleta de colors, imbuït de suggeriments, seducció i flexibilitat rítmica. Des d’un oníric Caresse dansée, unes ardents Flammes sombres, op. 73 núm. 2, fins a una colossal Vers la flamme, op. 72.

Finalitzat el concert encara va obsequiar un públic lliurat i dempeus amb quatre bisos. L’“Andantino” de la Sonata D. 959 de Schubert –amb mil i una gradacions de sonoritat–, un transparent i personal Mompou, Skriabin i la Siciliana Bach–Vivaldi posaren la cirereta al pastís d’un recital per recordar.

Santi Riu